

Een gevecht in de aula

‘Goed zo, Salar! Sla d’r op!’

‘Knal hem voor z’n kop!’

‘Ram hem in elkaar!’

Het is een vreselijke herrie in de Melkweg, de enorme aula van Scholengemeenschap Orion. In de grote pauze is het er altijd druk, maar nu zijn er twee jongens aan het knokken. Spekkie staat helemaal vooraan. Hij moedigt Salar vurig aan, want dat is zijn enige vriend in de klas. Salar zit nu bovenop. Jimmy Kransberg, een Antilliaanse jongen die altijd over iedereen de baas wil spelen, ligt onder en probeert met atletische inspanning zijn linkerknie tegen de rug van Salar te duwen. Dat lukt. Salar kreunt van de pijn en laat met zijn rechterhand Jimmy’s kraagje los. Dan balt hij zijn vrije hand tot een vuist en bonkt stevig op Jimmy’s hoofd.

‘Stoppen! Loslaten! Kappen ermee!’

Dat is de basstem van meneer Lugt, de conrector voor de brugklassen. Hij werkt al heel lang op het Orion, maar hij ziet er heel jong uit met zijn baardje en een bril met een oranjekleurig montuur. Zijn vrouw geeft er ook les - juffrouw Verrips, toevallig de Engelse juf van Spekkie. Het verhaal gaat dat meneer Lugt een paar maanden nadat hij juffrouw Verrips op school had leren kennen van zijn vorige vrouw is gescheiden.

De conrector is nu bijna door de joelende menigte heen. Zijn donkere ogen glinsteren fel onder de borstelige

wenkbrauwen. In de aula klinken kreten van teleurstelling. Iedereen weet welke straf er staat op vechten in de school of op het plein. Als je wordt betrapt - of verraden - zit je meteen vast aan een straftaak waar je uren zoet mee bent. En er gaat een brief naar je ouders die ze met hun handtekening erop terug moeten sturen ...

Spekkie voelt een harde zet in zijn rug en tuimelt hulpeloos voorover, bovenop de vechtersbazen. Jimmy probeert juist overeind te krabbelen en krijgt de knie van Spekkie vol op zijn neus. Hij krijst het uit van de pijn.

Salar ziet meneer Lugt naderen, rolt handig opzij en verdwijnt tussen de tientallen benen van het enthousiaste publiek. Meneer Lugt pakt Spekkie bij zijn oor en trekt hem ongenadig overeind.

‘Dat zag ik nog net, jochie! Mee naar mijn kamer!’

‘Maar... ik heb er niks mee te maken, meneer Lugt!’

‘Meekomen! Jij ook, Jimmy!’

Meneer Lugt pakt hen bij de arm en duwt hen voor zich uit door de gang. Spekkie kijkt opzij en ziet grote druppels bloed uit Jimmy’s neus vallen. Ze maken een vlekkerig spoor op het blauwgrijze vinyl van de lange gang. Ze komen langs een toiletruimte. Meneer Lugt sprint naar binnen, rukt een stuk papier uit de automaat en zegt tegen Jimmy: ‘Hier, Jimmy. Hou dit ertegenaan. Jij gaat eerst even naar de conciërge om je bloedneus te laten verzorgen. Daarna meld je je op mijn kamer. Vlug wat!’

Spekkie gluurt langs Meneer Lugts rug in de spiegel van de toiletruimte en ziet zijn gezwollen jukbeen. Het is ook al behoorlijk blauw geworden. Vanmorgen is hij voor de school van zijn fiets gevallen toen Paultje Raamsdonk uit 2b havo een soort karatebeweging naar hem maakte. Hij viel als een blok beton op het asfalt en het linker handvat knalde tegen zijn gezicht. Nu hij eraan denkt voelt hij weer die vreselijke pijnscheut onder zijn oog. En Paultje maar lachen, op de stoep, de etterbak. Dat rekent Spekkie nog wel een keer met hem af.

‘Het was maar een geintje, Spekkie! Daar kun je toch wel tegen?’

Paultje is een algemeen erkende ellendeling. Hij pest en treitert wat af - en altijd onder het mom van een geintje. Vorige week heeft een vierdeklasser hem zonder veel omhaal zo’n harde knal voor zijn kop verkocht dat hij achterover tegen de wand met lockers viel. Veel geholpen heeft het niet, want Paultje treitert vrolijk door. Alleen is hij nu wat selectiever in de keuze van zijn slachtoffers.

Het ongeval met de fiets leverde Spekkie drie dingen op: een blauw jukbeen, een verbogen wiel en een telaarkaart. Als hij eraan denkt borrelt de verontwaardiging weer omhoog. En nu trekt meneer Lugt zomaar de conclusie dat hij degene was die het met Jimmy aan de stok had! Waarom moeten ze mij toch altijd hebben, denkt Spekkie met een zucht die diep uit zijn buik schijnt te komen.

Meneer Lugt doet de deur van zijn werkkamer open.
‘Op deze school houden wij niet van vechtersbazen,
Arthur Zonneman!’

‘Maar meneer! Ik heb niet gevochten! Ik stond te kijken
en ik werd er door iemand bovenop geduwd.’

‘O ja? Dus jij hebt Jimmy Kransberg niet zo’n mooie
bloedneus bezorgd?’

‘Ja, dat wel, ik raakte zijn neus met mijn knie. Maar ik
heb niet met hem gevochten.’

‘Wie dan wel?’

Spekkies mond valt open. Zou meneer Lugt nu echt
denken dat hij Salar gaat verraden? Hij haalt zijn
schouders op en mompelt vaag: ‘Weet ik veel!’

Dat irriteert meneer Lugt.

De conrector rukt de deur van een kast open, speurt met
zijn wijsvinger langs een serie laatjes en vist er met een
behendige beweging twee velletjes papier uit.

‘Dit werk mag je vanavond thuis maken. Morgen bij
mij persoonlijk inleveren. Ik zal ervoor zorgen dat je
ouders een brief krijgen.’

‘Maar meneer! Het is niet eerlijk. Ik heb echt niks met
die vechtpartij te maken.’

‘Einde gesprek, Arthur. Naar je les.’

Mopperend beseft Spekkie dat hij dit verliest. Hij grist
de blaadjes uit de hand van meneer Lugt en stapt nijdig
de gang op. Ze bekijken het maar! Een heet gevoel van
verontwaardiging bruist door zijn aderen en beneemt hem

het uitzicht op de realiteit. Wat een rotschool! Niks naar de les. Spekkie gaat naar huis.

Op de gang komt hij Jimmy tegen.

‘Sorry Jimmy, van je neus. Ik kreeg een duw.’

Jimmy grijnst. Niet zo breed als anders, want er steekt een plukje watten uit zijn neus.

‘Het is okay, Spekkie. Not your fault.’

Ze patsen hun handpalmen tegen elkaar. Spekkie loopt via de Melkweg het schoolgebouw uit. Een van de conciërges kijkt hem na met een diepe frons op het voorhoofd. Op het moment dat hij Spekkie toe wil roepen om even te blijven staan gaat de telefoon op zijn bureau. Buiten haalt Spekkie zijn fiets uit het rek. Het voorwiel is zo erg verbogen dat hij er niet meer op kan fietsen. Opnieuw slaakt hij een diepe zucht. Hij heeft intens medelijden met zichzelf. Dat wordt dus lopen, en nog onhandig ook door dat stomme voorwiel. Normaal doet hij er een kwartiertje over. Dat zal nu wel een uur worden.

Puh, een brief naar mijn ouders. Ouwe chagrijn! En nu moet ik zeker onder de indruk zijn, moppert hij half binnensmonds. Ik heb maar één ouder, en die is lekker op vakantie naar Kos. En dat strafwerk? Stop het maar in je reet, Lugt, ik zou wel gek zijn als ik dat maakte.

Ruim een uur later bereikt hij de flat waar hij met zijn vader woont. Hij zet de fiets in de kelder en leunt met zijn rug tegen het koele beton van de muur. Hij hijgt en

zweet behoorlijk. Spekkie is moe en verlangt naar een douche.